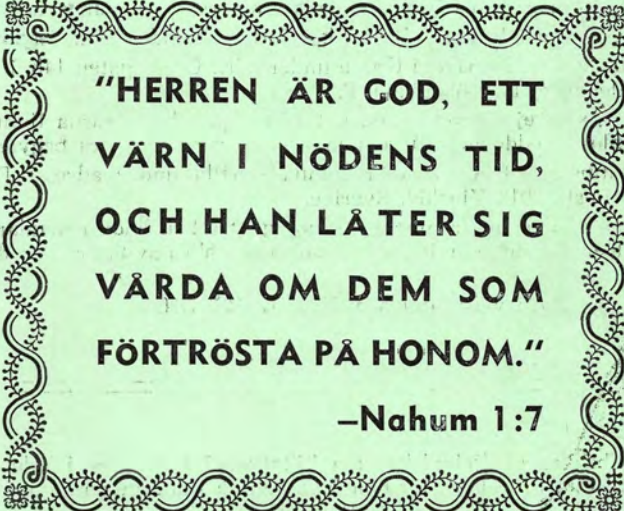

DAGNINGEN

**"HERREN ÄR GOD, ETT
VÄRN I NÖDENS TID,
OCH HAN LÅTER SIG
VÅRDA OM DEM SOM
FÖRTRÖSTA PÅ HONOM."**

—Nahum 1:7

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

JANUARI 1955

Inför året 1955

"Du kröner året med ditt goda, och dina spår drypa av fetma".
Ps. 65: 12.

Då vi göra en återblick på Guds försyns ledning under det svunna året, må vi låta Guds godhet och barmhärtighet styrka vår tro och förtrostan på Honom med hänsyn till det nya år, som kommer.

Låt oss fatta nya beslut med hänsyn till vad vi vilja vara, göra och lida i gemenskap med Herren och bröderna. Må det kommande året bli det bästa hittills i våra liv, ett år med de största förhoppningar och de största framgångar i självuppföring. Må vi alltid finna behag i att tacka Herren för alla våra erfarenheter under det gångna året, för varje prövning och varje lärdom.

Från vår verksamhet här i landet, ha vi den största anledning att bringa vårt innerliga tack till *bröderna vid "The Dawn"* för mot oss bevisad kärlek och hjälpsamhet. Även många av våra svenska trossyskon ha städse varit beredda, att räcka en hjälpende hand. Vi kunna här anföra Pauli ord från Filem. (vers) 20: "*Ja, min broder, måtte jag få gagn av dig i Herren! Vederkivck mitt hjärta i Kristus*". För den, som nedskrivit dessa rader, är det en kär uppgift att betyga min djupt kända tacksamhet för kärlek som bevisats mig under prövande erfarenheter.

"*Gudaktighetens hemlighet*" är stor, och utan att Guds barn äga rättfärdighet i anden, och fridens inneboende segerkraft, skola de icke göra stora framsteg, som församling eller som inskilda individer.

Må Herren finna oss i verksamhet i utgivande tjänst för bröderna och desslikes i mån av möjlighet därtill, alltid med nit och glädje förkunna Hans dygder, som givit oss det underbara ljuset över tillvarons ändamål.

Med ett hjärtevarmt tack för det gångna året, önska vi eder alla, som följa vår verksamhet genom *Dagningen* ett verkligt GOTT NYTT ÅR.

Redaktionen.

(Övers. fr. "the Dawn" av broder D.)

Denna totalt sammanstörtande värld

"Bergen bäva för honom, och höjderna försmälta av ångest. Jorden uppröres för hans ansikte, jordens krets med alla som bo därpå. Vem kan bestå för hans ogunst, och vem kan uthärda hans vredes glöd? Hans förtörkelse utgjuter sig såsom eld, och klipporna rämna inför honom. *Herren är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig vårda om dem som förtrösta på honom.* Men genom en störtlod gör han ände på platsen, där den staden står, och hans fiender förföljas av mörker. Ja, på edert anslag mot Herren gör han ände, *icke två gånger behöver hemsökelsen drabba.*" — Nahum 1: 5— v. 9.

Vid början av år 1955 synes världen fortfarande vara i kaos och människorna plågade av fruktan för att ännu värre förhållanden skola

NY ÅRS BÖN.

Ett år i Dina gårdar har nu tillända gått,
från Dig vår dyre Fader stor nåd vi röna fått,
så mycken omsorg, kärlek, så mycket hopp och tro,
tag mot vårt tack för trohet, för sinnets ljuva ro.

Hur högt än vågen svallar, hur stormar kring oss gny
vi ha vår fot på klippan, och till Din trygghet fly,
Du tager oss vid handen, Du lyser upp vår stig,
Din milda röst oss säger: "Jag överger ej dig."

Med tillförsikt vi möta det år på tröskeln står,
den är så rikt välsignad, som med Dig Herre går,
vi se av tidens tecken att målet nära är
att evigt Dig få skåda, vår Frälsare så kär.

H. N.

komma. Under år 1954 blevo några missnöjes-kraftsår tillfälligtvis lindrade, ehuru läkarna, som hade att sköta om den döende samhällsordningen, vände sin uppmärksamhet till andra områden av smärta och missnöje. Men dessa världsligt visa läkare — kalla dem för statsmän, om du så vill, — förstodo inte grundorsaken till det onda, som de försökte att behandla, och om de än hade förstått den, så hade de inget botemedel, varför de kunde göra föga mer än tillämpa tillfälliga utvärtes läkemedel. Dessa voro vanligen ägnade att blott dämpa och förebygga häftiga utbrott, vilka hastigt kunde leda till patientens död.

För att använda diplomaternas och statsmännens språk, så bestodo dessa läkemedel uti "pakter", "avtal", "delningar" och uppdelningar av länder, "återupprustning" och "försvarsanordningar" med en tillfällig ömsesidig handelsöverenskommelse. Alla dessa obetydliga och tillfälliga anordningar har gjorts under hot från militär makt till försök att tvinga fram överenskommelser genom fruktan för vad som annars skulle kunna hända, om motparten inte skulle vara villig.

Utan att försöka spela ut detaljer, som kommer att inträffa under år 1955, kan man tryggt förutsäga att samma slags diplomatiska styckeverk kommer att fortsätta. Ibland kan det synas för diplomaterna som deras patient skulle vara så mycket underkuvad, att den ännu en gång vill lyssna till ropet om "fred och säkerhet."

Men, om så skulle vara, så veta de som studerat Bibelns profetior, att detta kommer att bliva signalen till vidare utbrott av missnöje i form av krig och revolutioner, vilka hava pågått under alla åren efter 1914. Dessa hava gradvis förorsakat förstörelse av den samhällsordning, som folken förut kände den — eller, för att använda en biblisk term, "försmält" av hetta från Guds vrede och nitälskan över synd och självishet från "den nuvarande onda världen".

Världens diplomater och statsmän göra det bästa de kunna till att förhindra den nuvarande civilisationens fullständiga sammanbrott. De äro tvivelsutan uppriktiga i sin önskan att bevara fred, säkerhet och framgång. Men efter allt att döma så äga de liten eller ingen tro på Guds löften till att upprätta en bättre värld — i sanning, mycket få av dem känna inte ens till att Gud har givit sådana löften. Civilisa-

tionen, sådan som de känna den, synes dem vara bättre än ytterligare kaos och anarki, så därför fortsätta de att bygga upp sin militära makt, från båda sidorna hoppandes att den andra sidan skall ge upp. Under hela tiden frukta de dock att något sådant inte skall hända och att de stora och väldiga krigsmaskiner, som skapats av en söndrad värld skall förr eller senare sammandrabba i en världsvid drabbning, vilken skall fullkomligt förstöra det som är kvar av civilisationen.

Den PROFETISKA SYNPOINTEN.

De, som studerat det profetiska ordet, ser i allt det som har hänt — Herrens hand, särskilt efter år 1914. Detta år betecknades av Jesus i Lukas 21: 24 såsom slutet på den profetiska perioden: "Hedningarnas tider." Många har tidvis trott att profetierna rörande "världens ände" skulle avse en bokstavlig uppbränning av jorden, men nu se vi, att denna uppfattning inte var riktig. Det inses nu, att Herren använder jorden såsom en symbol på en "sammhällsordning", att *bergen* representerar jordens riken och *regeringar*, "*elden*", "*jordbävningar*" samt "*störtfloder*", vilka skola omstörta och försmälta "*bergen*", är de olika karaktäristiska dragen av den "*stora nöden*", som Jesus förklarade för sina lärjungar skulle utgöra tecken på hans närvaro och slutet på evangelie tidsålder. — Se Matt. 24: 3, 21—22.

Inte heller kunna vi förvänta, att Herren kommer att begagna sig av några underverk för att därmed fullborda de ting, som han förut sagt, t. ex. i följande bibelcitat från Haggai 2: 22—23:

— "Jag skall komma himmelen och jorden att bäva. Jag skall omstörta konungatroner och göra hednarikenas makt till intet. Jag skall omstörta vagnarna med sina kämpar, och hästarna skola stupa med sina ryttere: den ene skall falla för den andres svärd." —

Här säger Herren oss, att han kommer att förstöra "den nuvarande onda världen (=sammhällsordningen) genom att vända jordens själviskt kämpande makter mot varandra.

En liknande tanke framställes i Jes. 42: 13—14, där profeten skriker: "Herren drager ut som en hjälte, han manar till iver såsom en

krigare. Han uppgiver härskrin, han ropar högt och visar sin makt mot sina fiender. I lång tid har jag tegat, ja, jag höll mig stilla och betvang mig, men nu skall jag höja rop såsom en barnaföderska. Jag vill skaffa mig luft och andas ut." —

Denna förstörelse åstadkommes genom att Herren Gud griper in, såsom profeten säger, genom sin nitälskans eld mot jordens själviska och mot honom opponerande krafter av olika slag.

Vi läsa uti psalmen 46: "Hedningarna larma, riken vackla. Han låter höra sin röst, då försmälter jorden." — Jordens stridande makter (religiösa, politiska, militära och finansiella) inse icke att det är denna (Herrens) röst, som oemotståndligt åstadkommer detta kaos och förvirring bland dem, bringar dem till undergång.

Under gångna tider syntes det alltid vara vanligt, att de hedniska nationerna bilade sina tvister och därigenom kunde för en tid njuta av ett visst mått av fred, — men inte så nu.

Genom Herrens ingripande, som profetiskt förutsagts skulle inträffa i *ändens tid* och igenkännas på "kunskapens tillväxande" liksom "den stora nöden" (se Dan. 12.te kapitel) och på "församlandet av folk och konungariket — för att utgjuta över dem Herrens ogunst och all Hans vredes glöd (se Sef. 3: 8) — förstå vi, att tiden för upprättandet av Messias Rike har kommit och därför måste Satans rike dessförinnan omstörtas.

Och betänk vad som allaredan har inträffat av detta. De en gång så mäktiga, ärftliga, regerande furstehusen av den gamla romerska världen har till största delen redan omstörtats. Andra regeringsformer hava intagit deras platser, och ehuru svaga och bankruttmässiga hålla de på med att förbereda sig på att bekriega varandra.

Nationernas konkursmässighet återspeglas uti de olika ländernas stora inflations-tendenser. Med en nationalskuld på nära 300 billioner dollars är USA-dollarerna värd endast en tredjedel av dess ursprungliga värde.

Världens moraliska och religiösa standard fortsätter att försämrast, så att det numera inte finns någon säker grund på vilken man kan bygga en ny värld. Detta utgör en del av Jesu profetia om vår tid: "att

himmelens makter skola bäva." Detta kommer att betyda, att de religiösa krafterna och religiös kontroll kommer att förlora sitt grepp över människorna, vilket kommer att resultera uti moralisk anarki. (Se Matt. 24: 29).

Världen före 1914 har kollapsat i alla avseenden, nationellt, socialt, religiöst och ekonomiskt.

Dessa förändringar försiggå inte blott inom den s. k. kristenheten, utan pågår jämväl inom hednaländerna. Se varthän vi än vilja, — vare sig i Asien, Afrika, Sydamerika, Australien, Europa eller Amerika, — så finna vi tendenser likt svallvågor i form av opposition från folken mot gångna tiders begränsade sociala, moraliska, religiösa och ekonomiska standard.

Bevisen på en kollapsad värld igenkännes av folken själva, ehuru de inte förstå dess profetiska betydelse. Vi hava framför oss en intressant undersökning, — som gjorts av Robert Beverly Hale, vid Metropolitanska Museet i New York City —, i vilken han förklarar huru den gamla världens söndervittring återspeglas i modern konst. Han säger: "Synes det oss som om vår konst skulle vara våldsamt eller förvanskad, så är det därför att vi förövat flera våldsdåd än någon annan generation. (Obs. profetian i Dan. 12: 1 om "den stora nöden, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, ända till den tiden".) — Om den handlar om hemska drömmar, så är det på grund av att vi öppnat våra sinnens innersta gömslen och släppt sådan dårskap lös. Om den är fylld med brutna former, är det emedan vi ha väntat på att våra faders ordning skulle bryta samman som skärvor vid våra fötter. Under vårt århundrade ha vi sett utvecklingen av vetenskapliga, fantastiska utrustningar och effekter samt mycken ond vilja. Vi leva i fruktan för vissa avskyvärda händelser, vilka komma att bringa oss, i bästa fall en förvrängd och besynnerlig framtid och i värsta fall: "tillintetgörelse". Konstnären är delvis en "profet". Vi skola inte knota om "skuggorna", som på sista tiden jagat oss, måste under någon tid visa sig på hans målarduk." —

Sydney J. Harris kommenterar i en uppsats i Chicago Daily Mirror samma ämne, som följer:

"Den moderne målaren (konstnären) är inte längre "realistisk" (=verklighetstrogen) i gammalmodig mening, på grund av att mänskligheten påtagit sig en annan och olika verklighetssynpunkt. Alla de gamla gudarna hava blivit ifrågasatta, och några av dem har helt kastats åt sidan och ingenting har ännu uppstått, som intagit deras platser. På sitt eget sätt är detta kaos i utgestaltningen en realistisk åter spegling av den moderna människans sinne och tänkesätt." —

Nej, ännu har ingenting uppstått för att intaga de kollapsade gudarnas plats, såsom t. ex. "standarden", "ofullständig säkerhet", och den "religiösa världsmoralen", *men snart kommer någonting att uppstå, och detta "någonting" kommer att bli KRISTI UTLOVADE RIKE.*

I en av de skönaste symboler — som återspeglar vad detta kommer att betyda för en lidande och farofylld värld, — skrev profeten Malaki följande: "Men för eder, I som frukten mitt namn, skall RÄTTFÄRDIGHETENS SOL GÅ UPP, med läkedom under sina vingar. Då skolen I slippa ut och hoppa såsom kalvar, som varit in-nestängda i stallet." (Se Mal. 4: 2).

Huru glada kunna vi icke vara över att hava denna Guds Ords försäkran, att det verkligen skall bli så. Precis som vår text förklarar saken: "Herren är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig vårda om dem som förtrösta på honom." (*Nabum 1:7*).

David uttryckte en liknande tanke uti *Dav. ps. 46: 1—4*, när han skrev: "Gud är vår tillflykt och stärke, en hjälp i nödens tider, väl beprövad. Därför skulle vi icke frukta, om än jordens omvälvdes och bergen vacklade och sjönko i havets djup, om än dess vågor brusade och svallade, så att bergen bävade vid dess uppror."

För världen ter sig dessa pressande tider av fruktan och nöd på olika sätt. För dem, som tro att det finns en Gud, synes det som om han inte vore intresserad av människornas angelägenheter eller att han saknar förmåga att förändra kursen av de olyckliga händelser, vilka drabba mänskligheten. Denna tvivlande åsikt erkännes av profeten när han frågar: "Vem kan bestå för hans ogunst och vem kan uthärda

hans vredes glöd? (*Nabum 1: 6*). Profetens svar framgår av vers 9: "Ja, på edert anslag mot Herren gör han ände, **ICKE TVÅ GÅNGER BEHÖVER HEMSÖKELSEN DRABBA**.

Vi kunna vara glada över att detta är det verkliga målet för **DENNA NÖDENS TID** — att **HEMSÖKELSEN INTE SKALL DRABBA OSS EN ANDRA GÅNG**.

Denna "hemsökelse" började i Edens Lustgård, när våra första föräldrar överträdde Guds Lag. De blevo dömda till att dö, och alla deras efterkommande hava alltsedan dött som ett resultat av deras olydnad. Men genom alla tidsåldrar sedan dess har Herren Gud inte ingripit för att ändra den fallna människans kurs. Han har tillåtit synden och själviskheten att ha sin gång.

Uti en allaredan citerad text (*Jes. 42: 14*) förklarar Herren: "I lång tid har jag tegat, ja, jag höll mig stilla och betvang mig, etc.". Men nu, vid slutet av den "närvarande onda världen", när hans rätta tid är kommen för att ingripa, så använder han människornas vrede och raseri för att fullborda nedsläendet av själviskhetens olika institutioner, inte därför att han önskar se människornas lidande ökas, utan för att garantera, att "hemsökelsen inte skall drabba ännu en gång." (se även *Jes. 63: 15*).

Denna hemsökelse, — syndens och dödens regering, — vilken började i Eden, har nu kulminerat i "*en tid av STOR NÖD*", vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, ända till den tiden, ej heller någonsin skall komma." (se *Dan. 12: 1* och *Matt. 24: 21*). I sistnämnda citat finna vi tillägg till citatet i *Dan. 12: 1*, nämligen orden "ej heller någonsin skall förekomma". (*Matt. 24: 21*). *Tack gode Gud för denna försäkran*. Den signalerar slutet på all nöd och hemsökelse emedan den är en nödvändig förberedelse till det fullkomliga uppenbarandet av Messias härliga Rike, det Rike som Herren Gud kommer att upprätta över hela jorden, och där hans vilja skall ske, såsom den nu sker i himmelen.

Detta kommer att betyda inte blott att där aldrig kommer att bliva någon "nödens tid" mer, sådan som den nuvarande generationen har att genomgå, utan även att de hemsökelser, som förut har plågat män-

niskorna under alla åldrar — sjukdom, plåga och död, som ett resultat från den ursprungliga synden — kommer att för evigt vara nedslagna för att aldrig uppstå igen. Ty "Kristus måste regera," säger oss Paulus i 1. Kor. 15: 25—26, — "till dess han lagt alla sina fiender under sina fötter. Sist bland hans fiender bliver ock döden berövad all sin makt."

Låt oss därför vara glad över dessa härliga utsikter. Må vi även inse och beakta det ansvar som kuskapen om dessa sanningar lägger på oss.

Efter det att Petrus på ett symboliskt sätt har skildrat huru den nuvarande onda världsordningen skall försvinna (se 2. Petr. tredje kapitel) säger han i vers. 10—11 följande allvarsord: "Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås och himlakropparna (=elementen) upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, brännas upp."

"EFTERSOM NU ALLT DETTA SÄLUNDA GÅR SIN UPP-
LÖSNING TILL MÖTES: HURUDANA BÖREN ICKE I DÅ
VARA I HELIG VANDEL OCH GUDSFRUKTAN, MEDAN I
FÖRBIDEN OCH PÅSKYNDEN GUDS DAGS TILLKOMMEL-
SE?" (se 2. Petr. 3: 10—12).

DE TUSEN ÅREN.
(Nr. 14 i "Morgonsånger")

Ditt huvud lyft, du sorgsne pilgrim,
från ögat torka varje tår.
Snart han, som led på korset döden,
Regera skall i tusen år.

Kör: Du tusen år. Se jubelåret:
Den glada dag profeter spått.
Nu Sion ser dess första gryning,
Ty morgonstjärnan ren uppgått.

Säg världen all det glada budskap.
Förkunna: Vilans tid är när.
Låt alla folks förtryckta höra,
att JUBELÅRET snart är här.

Eder Fader vet vad I behöven

MATT. 6: 8.

Kort efter begynnelsen av Herrens verksamhet höll Han det tal, som är allmänt känt såsom bergspredikan. Lärjungarna hade ännu icke blivit Guds söner i ordets egentliga bemärkelse; i verkligheten kunde de icke upptagas till söner förrän vid pingsten. De voro medlemmar av det fallna släktet, under samma fördömelse som andra människor. Det högsta de kunde göra anspråk på var det som judarna gjorde gällande — att de voro Guds tjänare. Men nu, säger aposteln i Joh. 1: 12, — "Men åt alla dem, som togo emot Honom gav Han makt att bliva Guds barn, åt dem, som tror på Hans namn", och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud."

Denna andeavlelse var icke möjlig i dess egentliga betydelse förrän Jesus hade bringat försoning för världens synder, eller hade berett vägen till försoning genom sin egen död. Han hade redan framburit sig själv till ett levande offer, och Fadern hade antagit detta offer. Men denna försoningsdöd måste fullbordas och Jesus måste uppfara till himmelen för att till Fadern frambära förtjänsten av sitt offer, innan Guds välsignelse kunde komma dem till del som önska vandra i Jesu fotspår.

FÖRSAMLINGENS FADER.

Vi se alltså, att Jesus på förhand profetiskt talade om dessas förhållande till Gud. Emedan de trodde på Honom och sökte göra Hans vilja, voro de i full överensstämmelse med Guds anordning för de blivande sönerna. Alldeles såsom efter det en person har adopterat ett barn och medan papperen hålla på att uppsättas i laglig form, barnet kan omtalas såsom son, eller det kan kalla den, som adopterat det fader eller moder, så skulle dessa ha förmånen att kalla Gud sin Fader. Denna förmån skulle bero på deras tro. Flertalet av

judarna hade icke denna tro, och när Jesus sade sig vara Guds son, voro de färdiga att stena Honom för hädelse. Men Jesus framhöll, att han icke endast var Guds Son utan att Han även skulle föra många söner till Gud. Joh. 10: 31—40. Ps. 82: 6.

Sålunda talade Herren till sina lärjungar såsom om de redan varit nya skapelser, redan blivit Guds söner, och mottagit den heliga anden, oaktat både Han och de visste, att detta icke skulle helt fullbordas förrän, såsom Han sade: "icke många dagar härefter". Talande till lärjungarna från denna ståndpunkt sade Mästaren: "Eder Fader vet vad I behöven". Dessa ord äro en del av Hans bergspredikan. Vi läsa: "När han nu såg folket, gick han upp på berget och sedan han hade satt sig ned trädde hans lärjungar fram till honom. Då öppnade han sin mun och undervisade dem. Folk-skarorna hade icke rätt att kalla Gud för Fader, men skulle få förståelse av att blott de, som blivit Jesu efterföljare kunde kalla honom Fader.

Ordet Fader innebär mycket, när det användes i samband med andra skriftställen. Gud var Adams fader i den bemärkelsen att Han gav Adam livet. Jesus var icke Adams fader, ehuru Han såsom Logos var särskilt verksam vid Adams skapande. Genom Adams olydnad gick hans liv förlorat och alla hans efterkommandes liv.

EVIG FADER FÖR MÄNNISKOSLÄKTET.

Efter Adam och fram till Jesu tid finna vi icke att några kallas Guds söner. Allt sedan Jesu död och uppståndelse har församlingen blivit kallad Guds söner. 1 Joh. 3: 2. Det faktum att vi kallas Guds söner innebär avlelsen till ett nytt liv, ty det liv vi ärvde från fader Adam är förgånget. Detta nya liv erhålla vi från Fadern, men Jesus är den kanal genom vilken detta liv kommer till oss. "Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi Gud och Fader, som efter sin stora barmhärtighet har genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp". 1 Pet. 1: 3. Vi se, att de anordningar, som vidtagits för världen är helt olika. Världen kommer icke att

avlas av Helig ande såsom skett med församlingen. Tvärtom finna vi att Jesus skall bliva evig fader för världen — i sinom tid. Jes. 9: 6. Denna bestämda tid blir den stora tusenårsdagen för det Messianska Riket. På denna stora och härliga dag skall Kristus, såsom den store Konungen, medlaren mellan Gud och människor, giva liv åt människosläktet. Vi se att det liv Han giver släktet blir ett mänskligt liv. Han bliver människosläktets fader. Genom lydnad för Guds plan köpte Han rätten att giva mänskligt liv, och kallas följaktligen den mänskliga familjens fader. Gud talar icke i svävande ordalag, utan med stor bestämdhet, och vi kunna äga stort förtroende till Hans ord.

GUDS HANDLINGSSÄTT MED ISRAEL.

När Adam och hans släkte blevo syndare, gingo somliga av dem längre i synd än att blott ringakta Gud. Det var icke deras skuld att de blevo avskurna från Honom, men emedan de icke förmådde leva efter Guds bud handlade Han icke med dem såsom söner. De blevo Satan underdåniga och i denna bemärkelse hans barn. Till några av den mänskliga familjen sade Herren: "I haven djävulen till eder fader, och vad eder fader har behag till, det viljen I göra..." Joh. 8: 44. När Adam förkastades kom han under dödsdomen, och lämnades att sörja för sig själv. Förklaringen att han var under dödens förbannelse innebar uppfyllelse av domen: "Döende skall du dö". Trots all olydnad har Gud låtit sin sol skina, och regnet falla, över rättfärdiga och orättfärdiga. Matt. 5: 45.

När judarna kallades av Gud under lagförbundet ställde detta dem i ett särskilt förhållande till Honom såsom tjänare. "Mose var trogen i hela sitt hus", en tjänare över Israels hus. Dessa tjänare voro föremål för åtskillig omvårdnad, alldeles som en uppsyningsman i ett stort hus skulle taga vara på alla tjänarna såväl som sönerna.

Sålunda blevo judarna delaktiga av Guds omvårdnad. De fingo löfte om att allting skulle tjäna dem till godo. Gud skulle välsigna deras hjordar, och i övrigt göra dem gott om de blott beflitade sig om att lyda Hans föreskrifter.

De gjorde icke detta och drogo sålunda svår tuktan över sig. När vi läsa berättelserna om Israels folk, finner vi att de varit historiens mest tuktrade folk, som fått genomgå underbara erfarenheter av disciplinerande beskaffenhet. Därför, när Herren kom i världen, besutto de en hög religiös uppfattning och det mest helgade tänkesätt bland hela människosläktet. Många av dem voro beredda att mottaga den särskilda ynnest, som Jesus kom för att giva — förmanen att bli Guds söner.

GUDS HANDLINGSSÄTT MED FÖRSAMLINGEN.

På liknande sätt äro Guds söner under denna evangelieålder föremål för Guds särskilda ynnest och äro i förbund med Honom. Han har lovat att handla med dem såsom med söner, icke såsom med tjänare. Han handlar med dem såsom en Fader med sina barn. Hebr. 12: 7. Med denna försäkran, att Gud skall handla med sitt folk såsom med söner, kunde vi måhända förvånas över att fromma människor icke blivit välsignade med penningar, hälsa och timlig välgång som ofta är fallet med dem, som icke frukta Gud. Ps. 73: 2—5. Vi fråga hur detta kommer sig. Håller Gud icke sitt ord, då Han lovat att handla med dessa såsom med söner? Vi äro icke Guds söner efter köttet utan efter anden. Efter att ha blivit avlade av anden äro vi Guds söner — nya skapelser, vilkas intressen ofta bäst betjänas genom erfarenheter som icke äro gynnsamma för köttet.

I fråga om dessa Guds söner är den nya skapelsen det mest värdefulla i Guds ögon. "Köttet är till intet nyttigt. Joh. 6: 63. Och det är Guds vilja att dessa söner skola genomgå erfarenheter, som skola bringa den nödvändiga utvecklingen såsom söner på det andliga planet. Detta innebär, att de måste slutligen dö såsom människor. Det finnes intet annat sätt att inträda i den andliga naturen än genom att dö i köttet, ty vi måste följa i Mästarens fotspår."

Prövningarna på den smala vägen utgör särskilda prov för den nya skapelsen. Huru skall denna nya skapelse handla under dessa prövningar och svårigheter? Skall den bevisa sig trogen mot Gud när saker och ting äro efter köttet ogynnsamma för dem. Trohet

mot Gud skall medföra styrka, och striden mellan anden och köttet skall, om detta iakttages slutligen resultera i seger för den nya skapelsen i deras uppståndelse till den andliga, den gudomliga naturen.

RÄTT SINNESTILLSTAND FÖR BÖN.

Orden i vår text äga sin tillämpning endast på denna klass(förklaringen). "Eder Fader vet vad I behöven". Vi böra icke vara mångordiga såsom hedningarna, bedjande Gud om och om igen om välsignelser av timligt slag. Vi känna icke till något belysande exempel i skriften, där Guds andliga söner bett om timliga ting och fått mottaga svar. Vi minnas att Paulus tre gånger mycket allvarligt bad att han skulle återfå sin syn. Och detta lidande — dålig synförmåga — skulle tydligen påminna honom om det faktum, att han tidigare förföljt Herrens folk. Gud gav honom alltså icke det han bad om, men däremot det, som var bättre för honom som en ny skapelse, Guds nåd. När aposteln lärt sin läxa, bad han förmodligen icke mera om sådana ting, men utan tvivel var det till vår nytta, vår undervisning. Denna lärdom säger oss, att vår inställning bör vara: "Herre, du vet vad jag behöver. Giv vad som är bäst". Det är tryggt för oss, att uppgiva vår egen vilja, på det Hans vilja må ske. Därför må våra böner vara i överensstämmelse med Jesu bön: "Ske icke min vilja utan din", ty vår Fader vet vad vi behöver. Vi böra erkänna vårt stora beroende av Faderns ledning i alla våra angelägenheter, och leva i överensstämmelse med dessa böner. *Utdrag ur V. T. Juli 1915. Sid 195.*

*Mästare, tala! Din tjänares öra
längtar att höra din ljuvliga röst.
Låt mig hugsvalande orden få höra,
som kunna skänka mig glädje och tröst!
Kär är för mig dina läppars lag.
Herre, vad vill du mig säga i dag.*

(Forts. fr. föreg. nr.).

Världsvid anarki — strax före eller efter oktober 1914

Under samma rubrik — VÄRLDSVID ANARKI — STRAX FÖRE ELLER EFTER OKTOBER 1914 — fortsatte artikeln i Zion's Vaktorn år 1904 den 1 augusti, och lämnas här utdrag ur den samma.

"I ett föregående nummer visade vi, (juli 1904) att världsomfattande anarki ej borde väntas före oktober år 1914. Vi ha nyligen hört om tvenne kära bröder, vilka, på grund av att de icke klart förstått ämnet ifråga, fått det intrycket, att vi i den åsyftade artikeln gjorde det påståendet, att "min Herre fördröjer sin ankomst". Det torde kanske finnas andra nya läsare, som icke fått riktig klarhet i ämnet, och som därför behöva ännu några ord för att inse, att varken tiden för vår Herres tillkommelse eller för Hans Rikes upprättande i någon grad beror på när den slutliga anarkien utbryter.

Såsom visats i Del II av Milleni Daging, daterar sig vår Herres närvaro från oktober 1874. Då begynte den fyrtioåriga skörden, i vilken Han är den store *överskördemannen*. Tiden för den slutliga

UPPMUNTRANDE — GLÄDJANDE.

Vår käre broder C. E. C—n i Månsbyn, alltid lika full av nitälskan för Herrens och brödernas sak, skriver bl. a. "Jag närsluter en "Gott Hopps"kupong för ekonomiskt bistånd och stöd åt den svenska *Dagningen* och önskar giva ett årligt bidrag med kr. 400: —.

Vidare skulle jag önska få mig tillsänt 500 exemplar av "*Gud och förnuftet*", som jag tänker sprida pr post.

Käre broder Emil, var rikt välsignad i ditt kärleksverk.

N. C. L.

anarkien berör i ingen mening denna skördetid. Såsom det visats i nämnda del II, utmärker april 1878 tiden för *Rikets upprättande*. Detta var den tillbörliga tiden för uppståndelsen av de sovande helgonen, vilka dogo såsom *segervinnare*. På det sättet tog Rikets upprättande sin början, och har sedan dess fortgått allt eftersom den ene efter den andre av samma klass sedan har dött och blivit förvandlad i "dödsögonblicket". Riket kommer att vara fullt upprättat vid oktober 1914, som redan påpekats, ty vid denna tid slutar den fyrtioåriga "skörden". Då är avsikten med densamma uppnådd, nämligen allt vetets insamlande i det *himmelska tillståndets lada*.

Frånskiljandet av *ogräset* pågår nu, under det *vetet* insamlas, men det symboliska uppbrännandet av *ogräset* bör ej väntas förrän allt *vetet* är i trygghet i *ladan*. När Herren talar till "veteklassen" säger Han därför (se Luk. 21: 36): "Vaken för den skull alltid och bedjen, att I mån aktas värdiga att undfly allt detta, som skall komma (över världen, "ogräset" inbegripet), och att ställas inför Människosonen". — Under det att "veteklassen" sålunda kan väntas att undkomma världens vedermöda, kommer den dock att först få sin egen trängsel och nöd, ty "*domen skall begynna på Guds hus*". (1. Petr. 4: 17). Och Paulus säger i 1. Kor. 3: 13, att "elden skall pröva, hurudant vars och ens verk är, etc. Denna prövning avser Kristi Församling här. Av vissa uttalanden i Uppenbarelseboken draga vi den slutsatsen, att, när de olika samfunden förenats, de då komma att utöva en kraftig kontroll över politikerna, och då komma åtskilliga av Kristi kropps lemmar (Församlingen på jorden) att få den förmånen att med döden besegla sin trohet mot Kristus. Men detta kommer icke att kännas svårt för dessa, vilka i likhet med apostlarna voro "glada över att de hade aktats värdiga att lida smälek för det namnets (Kristi namn) skull". (se Apg. 5: 41.) De hava i minne Mästarens ord i sin Bergspredikan (Matt. 5: 10—12) "Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till, ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt-ont mot eder. *Glädjens och fröjdens eder, ty eder lön är stor i himmelen*. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro

före eder" — kära vänner. Det är sålunda tydligt, att utbrottet av DEN VÄRLDSOMFATTANDE ANARKIEN EFTER ÅR 1914, INTE HAR NÅGOT SOM HELST ATT GÖRA MED VARE SIG KRISTI NÄRVARO ELLER UPPRÄTTANDET AV HANS RIKE. Styrandet och övervakandet av denna anarki kommer att ligga i den *förhärligade församlingens* — *Kristus-personens* — *hand*. Därför kommer dessa anarkiens dagar att bliva förkortade och icke tillåtas fortfa- ra hur länge som helst, ty det skulle innebära, att till slut intet kött bleve frälst. (se Matt. 24: 22). Det skall då bliva en allmän kamp, (strejker och uppror mot bestående lagar och seder) i vilken "varje mans hand skall vara mot hans broder" (engelsk övers.). Nu kommer den förhärligade Kristus att tillåta nöden gå endast så långt, att den får lära världen en stor läxa, nämligen att dess själviskhets- regering i längden betyder fördärv — att den ene förtäres av den andre. Den kommer även att visa det dåraktiga i människornas skryt och förhåvelser över närvarande visdom, civilisation och egna resurser. — Blott några ord i detta ämne. Vi ha funnit, att några personer dragit den slutsatsen, att jämförelsen med den anarki, som förödde den judiska nationen under det år, som följde på deras "skörd", så måste också på liknande sätt vi vänta, att det efterföljande året efter "evangelieålderns skörd", skulle utgöra den tid, varunder världsomfat- tande anarki skulle härska. Vi kunna dock icke instämma däruti, emedan förebilden eller parallellen ej går längre än till slutet av de fyrtio årens "skörd" i båda fallen — oktober år 69, där de 70 började, och oktober 1914, där år 1915 började enligt judisk tidräk- ning.

Den anarkistiska perioden ligger helt och hållet utanför de data eller tidräkningar, som givits oss.

De "utvalda" komma ej att vara med i den värsta nöden, och vad beträffar deras intressen och omsorg för vänner, som kunna komma att få erfara dess sorger, så känna vi vår himmelske Faders karaktär och plan så väl, att vi våga anförtro våra vänner såväl som oss själva åt Hans kärleksfulla omvårdnad, vissa om att Guds ledning kommer att vara den visaste och bästa.

År 1890 skrev Br. Russel följande, vilket i stort sett upprepades år 1916 (strax före sin död) i sitt förord till den tredje delen (bandet) av Studier i Skriften:

"Andens tid har framhåvt att vi befinna oss i gryningen till en ny hushållning, och detta har allt tydligare blivit klart för oss, alltefter-
som åren gått, sedan vi, kronologiskt sett, kommo in på den stora sjunde dagen. Skördarbetet har fortskridit och pågår ännu — även fastän vi en tid antogo, att detta skulle vara avslutat samtidigt med slutet av hedningarnas tider (1914). — Detta var blott ett antagande, som visade sig vara ogrundat, ty Sanningens lie har varit verksam och insamlandet av det mogna vetet har pågått sedan oktober 1914 såsom aldrig förr. Det stora världskriget 1914 har i sanning uppväckt mänskligheten i hög grad, och mera självständigt tänkande bedrives nu än någonsin förr. Allt detta bidrager till att krossa okunnighetens, vidskepelsens och fördomarnas bojor samt till att frigöra dem, som önska veta och göra Herrens vilja och vandra i Jesu fotspår. Vi glädjas över ytterligare tillfällen att tjäna vår store konung i församlandet av hans utvalda till Honom och till Sanningen. Vi glädjas även över att se andra inkomma i Sanningen och göra sig redo för "Lammets bröllop". Dörren är tydligen ännu inte stängd, churu vi tro, att inom kort det fulla antalet av de utvalda skall vara fullt. Vi tveka inte att erkänna, att vi hade väntat att Israels återupprättande skulle ha inträffat tidigare. Emellertid synas judarna i Palestina vara underbart skyddade av Gud, och särskilt skulle många judar, bosatta i krigsdistrikten — särskilt Polen — kunna skatta sig lyckliga, om de hade farit till Palestina, när de hade tillfälle därtill. Det är svårt att säga huru avslutningen av kriget kan komma att beröra Israels intressen (detta skrevs år 1916). Vi böra vara i en förbidande och förväntansfull ställning. Det ser dock ut som om judarnas prövningar överallt i Europa och Ryssland skulle egga ett stort antal av dem till sitt hemland — Palestina. Vi ha dock aldrig väntat, att alla judar skulle återvända dit, utan blott en representativ skara av dem, på samma sätt som det förhöll sig med de judar, som återvände från den Babyloniska fångenskapen, då endast 52.000 återkommo av de stora massor av judar, vilka bortfördes dit.

De återvändande representera dem, som äro mest fulla av tro på Herren och Hans löften och skola säkerligen bliva behandlade såsom representanter för hela folket. Vi erinra om, att när vi år 1890 behandlade denna fråga, hade judarna själva föga tanke på att återvända till Palestina. Nu har Sionismen uppstått och slagit djupa rötter i Israeliternas hjärtan. Fastän denna rörelse (Sionismen) från början var en världslig rörelse, har den så småningom i sig upptagit religiösa känslor och förhoppningar.

Messias Rike benämnes stundom Guds Rike, emedan — (ehuru det står fullständigt under Messias /Kristus/ förvaltning) — dess lagar, förordningar, domar etc. äro i hel och full överensstämmelse med Guds plan och föreskrifter, vilka äro oföränderliga. När vi bedja: "Tillkomme Ditt Rike, ske Din vilja vilja såsom i himmelen, så ock på jorden", så skulle därför vår tanke vara, att vår himmelske Faders fullkomliga välde och regering skulle vara vår egen åstundan. Detta skulle också innebära, att vi hoppas på att Kristi tusenåriga regering på jorden skall besegra "anarkien" på jorden och återföra mänskligheten till full överensstämmelse med Herren Gud, likasom alla himmelens änglar är det i sin fullkomlighet.

Messias Rike genomgår olika stadier under dess upprättande. Den förhärligade *Jesus* levandegör eller uppväcker under sin *parousia* (betyder *ankomst och närvaro*) de avsmnade lemmarna av Kristi kropp. Detta är den första ämbetsgärning, som utövas av denne, av Gud så högt upphöjde arvingen till det stora "Abrahamitiska löftet". Hans lemmar måste vara fulltaliga innan Han officiellt intager sin ställning såsom "Världens Konung". Det inspirerade Ordet (Bibeln) betygar detta i Kol. 3: 4, sålunda: "När Kristus, vårt liv, varder uppenbar, då skola vi ock uppenbaras med Honom i härlighet." Därefter handlar Mästaren med de i köttet kvarvarande lemmarna i sin kropp, *församlingen*. Såsom Mästaren visat i liknelserna om "punden och talentera" (Se Matt. 25: 14—30 och Luk. 19: 11—26), måste Mästarens dom angående värdighet eller ovärdighet till delaktighet i Riket fällas över alla Hans invigda, och det fulla antalet av de utvalda måste bliva funna och förhärligade genom uppstån-

delseförvandlingen — ty — såsom Ap. Paulus säger i 1. Kor. 15: 50: "Kött och blod kunna icke ärva Guds Rike". Då skall världsväldet övertagas. Den förhärligade Kristus skall i enlighet med Dav. ps. 2: 8, äska av Fadern, och Han skall giva honom hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom". Och vidare i vers 9: "Han skall regera dem med järnspira, såsom lerkärl skall Han sönderkrossa dem". (se även Upp. 2: 27). (under 1000-årsriket).

(Forts. i nästa nr).

G Å V A N.

Giv mig en blomst mens jeg lever
så öyet kan frydes derved,
Mit öye ei skuer de blomster
der legges på graven ned.

Giv mig et smil mens jeg lever
kom — möt mig forstående mild.
Når først man har lakt mig i graven,
så trenger jeg ikke dertil.

Elsk — men en lever,
da hjertet om kjærlighet ber.
Har døden først lukket mit öye,
behöves det jo ikke mer.

Gråt ikke over min kiste
de tårer ei bringer mig fred.
Du måtte da heller sparet
mig mange en tåre jeg gred.

Så stakket er livet her nede
men hvorfor forstå vi dog ei,
av smil og av glede å sprede
et veld på verandres vei.

O. T., Norge.